

Blijf!

Allie Larkin

Blijf!

the house of books

Oorspronkelijke titel

Stay

Uitgave

DUTTON, published by Penguin Group, New York

Copyright © 2010 by Allie Larkin

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagfoto

Getty Images

Foto auteur

Jeremy Larkin

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3072 4

D/2011/8899/59

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jeremy, Joan en Argo.
Zonder jullie was het me niet gelukt.

Proloog

Zes jaar geleden gingen Peter en ik wekelijks eten in een Italiaans tentje net buiten de campus. Het eten was niet geweldig en de bediening was een verschrikking, maar we konden een fles wijn bestellen zonder dat er naar ons identiteitsbewijs werd gevraagd.

We waren halverwege onze tweede fles omdat we toch lopend waren gekomen, de laatste tentamens achter de rug waren en alles op de creditcard van zijn vader kwam te staan.

We praatten en lachten. We kregen het warm. Peters wangen gloeiden, en zijn haar zat door de war omdat hij er steeds doorheen streek. ‘Volgens mij heb ik politicologie heel goed gemaakt. Misschien krijg ik wel een topcijfer,’ zei hij. Zijn haar viel weer voor zijn ogen. Hij ging maar door over de cijfers die hij dacht behaald te hebben, en hoe geweldig zo’n cijferlijst zou zijn wanneer hij rechten ging studeren, hoewel we nog maar net het voorbereidend programma hadden afge-

sloten. Peter regelde zijn zaakjes graag zoveel mogelijk op tijd.

Ik zou graag elk woord in me hebben willen opnemen, maar ik werd afgeleid door zijn krachtige kin. Ik moest steeds denken aan hoe het zou zijn om mijn lippen op die enigszins stoppelige kin te drukken, en dan naar beneden te gaan, naar zijn hals. Ik dacht aan zijn handen, sterk van al dat tennissen, en hoe die op mijn rug zouden voelen nadat hij de kleren van mijn lijf had gerukt.

‘Hoe denk je dat je bij retoriek hebt gescoord?’ vroeg Peter. Daarmee rukte hij me ruw uit mijn pornografische dagdroom. Ik was nog niet eens bij het gedeelte waar hij de borden van tafel veegde en me nam, midden in het restaurant.

‘Och...’ zei ik. Ik vermeid oogcontact, want als ik hem in de ogen keek, zou hij misschien weten waaraan ik dacht. ‘Het was niet te... Het viel wel mee.’

‘Ik had erger verwacht,’ zei Peter. Hij knikte, en begon toen een heel verhaal over de stageplaats die hij deze zomervakantie in de advocatenpraktijk van zijn vader zou hebben. En ik dacht weer aan handen, kinnen en monden. Vooral aan die prachtige, vierkante kin.

We waren klaar met eten. We hadden allebei een toetje besteld en aten van elkaars bord tot er geen kruimeltje meer over was. De andere gasten waren al vertrokken, en de serveerster haalde steeds dingen van onze tafel af in een poging ons weg te krijgen. Zelfs de suikerzakjes waren verdwenen. We hadden alleen nog die fles en de glazen op ons witte tafelkleed vol vlekken van de wijn en de tomatensaus.

‘Ik vind het altijd geweldig met jou,’ zei Peter, terwijl hij het laatste restje wijn over onze glazen verdeelde.

‘Ik heb het ook erg naar mijn zin,’ zei ik. Eindelijk durfde ik hem weer in de ogen te kijken.

‘Ik wilde iets voorstellen, Van,’ zei hij. Hij hief het glas en trok zijn hoofd een beetje in om er formeler uit te zien.

Mijn hart sloeg over. Ik hief mijn glas. Met trillende hand.

Hij lachte breed. Zijn onderlip was een beetje paars van de wijn, maar zijn tanden waren parelwit. Net een rij kauwgumpjes. ‘Wil je met me trouwen?’ vroeg hij terwijl hij met me klonk. ‘Als we op ons dertigste nog niet getrouwd zijn?’

Weer sloeg mijn hart over. Ik vond het beledigend om tweede keus te zijn. In een oogwenk gedegradeerd van zijn verloofde naar troostprijs.

‘Tweeëndertig,’ antwoordde ik met een geforceerd lachje. ‘Geef me in elk geval een kans.’

1

Het was een mooiere bruiloft dan ik ooit had kunnen dromen. De kerk was heel eenvoudig, met glazen kandelaars met witte kaarsen erin langs de grijze muren. Een enorme kroonluchter zette het altaar in een gouden gloed. Aan de kerkbanken waren met bruine en oranje linten takjes bitterzoet en lampionplant gebonden.

Het was een perfecte bruiloft, afgezien van twee dingen. De kaneelkleurige jurken voor de bruidsmisjes werden twee dagen voor de bruiloft geleverd en bleken knaloranje. En in plaats van stralend tegenover de bruidegom te staan, stond ik met een geforceerde lach om mijn lippen tegenover zijn neef Norman.

Die twee dingen dus. En misschien had ik niet moeten instemmen met die bruine rozen. Ik had mijn best gedaan Janie om te praten.

‘Janie, bruin is de kleur van dode bloemen.’

‘Maar Van, ze zien er niet dood uit. Ze zijn prachtig, heel chic.’

Het was een verloren zaak. In een populair bruidsblad hadden foto’s van herfstboeketten gestaan, en Janies moeder was naar Connecticut gegaan om bij de in het tijdschrift genoemde bloemist boeketten voor Janies bruiloft te bestellen.

Uit mijn ooghoeken zag ik Janies nichtje Libby naast me met haar kanten zakdoekje haar ogen deppen. Ze kon niet alleen geweldig waterig lachen, maar dat knaloranje stond haar ook goed. Bethany, Janies vriendin uit haar studietijd, kon ik vanaf mijn plek niet zien, maar ik wist zeker dat zij ook gepast weende. Zo iemand was ze wel. Gelukkig zag zij er ook vreselijk uit in die jurk.

De hele plechtigheid stond ik met het boeketje bitterzoet en bruine rozen in mijn hand geklemd, zo stevig dat de nagels door het oranje satijn van de handschoen in mijn andere hand stonden.

Mij ontging het gedeelte waarin wordt gevraagd of iemand bezwaar had tegen een huwelijk tussen deze twee, blablabla. Mij ontging ook het uitspreken van het jawoord en al dat gezeur. Ik stond daar maar mezelf met mijn nagels door twee lagen satijn pijn te doen.

Ik deed mijn best niet naar Peter te kijken, in dat grijze jasje en die glimmende schoenen. Hij was net zo volmaakt als het porseleinen bruidegommetje dat Janie voor boven op de bruidstaart had besteld. En ik deed ook mijn best niet naar Janie te kijken, die straalde in het licht van de kroonluchter. De kristallen rond de hals van haar jurk fonkelden. Ik keek naar de bruine rozen en probeerde eruit te zien alsof ik diep nadacht over de betekenis van het huwelijk en de band die voor mijn ogen werd gesmeed.

En toen kusten ze elkaar en was de zaak beklonken. Janie legde haar hand op Peters borst om hem ervan te weerhouden

haar al te lang te zoenen, of haar vast te houden op een manier die de fotograaf beter niet kon vastleggen. Ik zou hem zo lang ik maar kon dicht tegen me aan hebben gehouden, maar daar kon ik beter niet aan denken. Ik plakte de lach weer op mijn gezicht en gaf Janie haar bruine bloemen.

Norman en ik liepen achter het bruidspaar aan over het middenpad, met mijn hand net boven zijn gebogen elleboog, zoals me was voorgedaan. We liepen in een raar tempo, stap, stil. Norman legde zijn andere hand op de mijne. Tijdens zo'n moment van stilstaan gaf ik hem een trap tegen zijn schenen, en fluisterde: 'Haal je maar niks in je hoofd, Norman.' Maar ik bleef lachen. Hij haalde zijn hand weg.

Tijdens de receptie in Kittle House hield Norman een lange, warrige toespraak over hoe Peter en hij vroeger dachten dat meisjes luizen hadden, en eindigde met schampere opmerkingen over zijn scheiding, en dat Peter hem door die moeilijke periode had geholpen. We hieven ons glas champagne, en stapten toen over op de punch bij de Thanksgiving-maaltijd die als een toonbeeld van vraatzucht op de tafels stond uitgesteld.

Ik was blij dat Janies vader het niet gepast vond voor een vrouwelijke getuige om een toespraak te houden. Waarschijnlijk vond hij dat pas ongepast toen hij erachter was gekomen dat ik Janies getuige zou zijn. Charles Driscoll had al de pest aan me sinds ik Janie in groep 4 lelijke woordjes had geleerd. Janie werd naar huis gestuurd omdat ze tegen de juf had gezegd, waardoor ze een slechte aantekening op haar eerst zo smetteloze leerlingenkaart kreeg.

Charles gaf mij de schuld dat Janie niet naar Harvard kon, maar moest uitwijken naar Brown. Hij zal altijd blijven denken dat dat door die slechte aantekening kwam. In werkelijkheid stopte ze het aanmeldingsformulier in mijn schooltas in plaats van in de brievenbus. Elke keer dat ik Charles Driscoll zag, had ik willen gillen: 'Het komt niet doordat ik uw doch-

ter lelijke woordjes heb geleerd, maar omdat ze niet naar Harvard wilde, stomkop!’ Maar omdat het een bruiloft was, zei ik maar: ‘Meneer Driscoll, u bent vast heel trots.’

Na de eerste gang stond Peter op en hield een korte toespraak. Hij zei dat Janie een engel was. En hij noemde haar voortdurend Jane. En hij gebruikte het woord ‘vreugdevol’ wel een paar keer, en dat was echt te veel van het goede.

Net toen ik dacht dat hij eindelijk was uitgepraat, zei hij: ‘Ik wil ook graag Savannah Leone bedanken omdat ze zo’n geweldige vriendin van mijn echtgenote en mij is.’ Hij lachte zacht en keek naar zijn champagneglas. ‘Wauw, mijn echtgenote. Het is vreemd en geweldig om dat te kunnen zeggen.’ Hij zoende Janie op haar wang. De fotograaf kon wel plaatjes blijven schieten. ‘Nou ja,’ ging Peter verder, ‘zoals ik al zei, Van is een echte vriendin, en ik had haar graag als mijn getuige gehad. Dat bedoel ik niet beledigend, hoor, Normy. Maar Van had er vast veel mooier uitgezien in die smoking, denk je niet?’ Weer lachte hij, en hij wachtte totdat de aanwezigen ook zouden lachen. ‘Weten jullie, zonder Van zouden Jane en ik elkaar nooit zijn tegengekomen. Dus als we het glas willen heffen op dit huwelijk, moeten we ook het glas heffen op Van, die de aanzet hiertoe heeft gegeven.’

Iedereen klonk en de driehonderd beste vrienden en vriendinnen van het bruidspaar mompelden iets. Janie proostte met Peter en toen met mij. Vervolgens sloeg ze haar armen om me heen en fluisterde in mijn oor: ‘Ik hou van je. Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest.’ Haar ribben prikten in de mijne, en ze haalde bibberig adem.

‘Ik hou ook van jou, maar niemand houdt van een bruid die steeds in tranen is,’ zei ik terwijl ik me terugtrok en mijn best deed een lachje op te brengen. ‘Kom tot jezelf, dame!’ Ik pakte mijn servetje. ‘Kijk omhoog.’ Janie keek omhoog en ik hield een hoekje van het linnen servet tegen de traan die aan haar

wimpers hing, zodat die haar make-up niet in gevaar kon brengen. ‘Een andere keer kunnen we huilerig doen.’

Het liefst zou ik willen verdwijnen, door de grond willen zakken, en dan zou er niets anders van me overblijven dan een hoopje oranje satijn en schoenen in dezelfde kleur.

Toen Janie en Peter opstonden voor hun eerste dans als echt-paar, dacht ik er ernstig over me te verstoppen in de garderobe, met een fles champagne en stapels van die belachelijke witte netjes vol amandelen. Ik werd verondersteld blij voor hen te zijn. Ik werd verondersteld hen te steunen. Want zo gedraagt een getuige zich. Die hoort blij te zijn en het bruidspaar te steunen op hun mooiste dag. En ik kon er niet eens tegen hen te zien dansen.

‘Zeg, Vannie, ik heb je in tijden niet meer gezien.’ Peters tante Agnes kwam naast me zitten. Zelf had ze geen kinderen, en ze adoreerde Peter. Peter was ook zeer op haar gesteld, maar ik noemde haar altijd tante Ellende. Toen we nog studeerden, heeft ze ons een paar keer mee uit eten genomen, maar een goed maal was het niet waard om naar haar te luisteren. ‘We hebben elkaar zoveel te vertellen! Wat is er allemaal gebeurd, lieverd?’

‘De eerste dans.’ Ik wees naar de dansvloer, waarop Peter en Janie naar elkaar toe liepen om elkaar in het midden tegen te komen. ‘Ik moet gaan. Ik ben getuige.’ Ik lachte gejaagd en ging vervolgens langs de dansvloer staan. Ik wist niet goed uit welke twee kwellingen ik moest kiezen.

Terwijl ik daar met de anderen stond te kijken naar het bruidspaar dat ronddanste op de tonen van ‘The Way You Look Tonight’, kwam Diane Driscoll naar me toe en sloeg haar arm om me heen. Vervolgens liet ze haar hoofd op mijn schouder rusten.

‘We hebben het goed gedaan met ons meisje, hè, Vannie?’ zei ze.

Ik wist niet of ze doelde op deze avond, of meer in het algemeen. En ik wist ook niet of dat ‘we’ sloeg op haarzelf en mij, of alleen op haarzelf en Charles.

Maar toen zei ze: ‘Het spijt me dat Natalie dit niet kan zien.’ Toen drong het tot me door dat dat ‘we’ sloeg op haarzelf en mijn moeder. ‘Weet je, je lijkt sprekend op haar zoals ze was toen ik haar leerde kennen,’ zei ze, en ze hief haar hoofd om me een zoen op mijn wang te geven. Ze legde haar hoofd weer op mijn schouder, en ik voelde een traan over mijn arm lopen terwijl we keken naar Janie en Peter die eindigden met de ingewikkelde draai die ze van Vanessa hadden geleerd.

Gauw droogde ze haar ogen en greep me bij mijn armen. ‘Je komt toch straks bij ons logeren?’ vroeg ze. ‘Ik heb allemaal hapjes en video’s in het koetshuis. Ik dacht dat we een feestje zoals vroeger konden bouwen.’

Mijn moeder en ik woonden vroeger in het koetshuis van de familie Driscoll. Dat stond tweehonderdtweëntachtig stappen bij de voordeur van het grote huis vandaan. Janie en ik hadden dat geteld in de zomervakantie voordat we naar groep 4 gingen. De Driscolls hadden een enorm terrein rond hun huis in Chappaqua. Gek dat Diane daar een feestje wilde bouwen... Het was natuurlijk háár koetshuis, al had ik het altijd eerder beschouwd als van mijn moeder en mij.

Ik had tegen Diane willen zeggen dat ik geen plaatsvervanger voor mijn moeder was. Maar dat deed ik niet. ‘Ik moet vanavond terug naar Rochester,’ zei ik. ‘Ik heb volgende week van alles te doen met een grote subsidie, en ik heb mijn laptop niet bij me.’

‘O nee, niemand werkt in het weekend van Thanksgiving, Savannah Leone. Zelfs jij niet.’ Ze wreef over mijn arm en kneep toen haar ogen tot spleetjes, alsof ze in de zon keek. ‘Jammer van die jurk,’ zei ze terwijl ze aan de rok van mijn satijnen jurk voelde. ‘Het is toch niet te geloven dat die idioten

van de bruidswinkel met een verkeerde kleur zijn gekomen. Ik snap niet dat ze die kleur in huis hebben. Wie kiest er nou voor knaloranje?’

‘Och, zo erg is het niet,’ zei ik vergoelijkend. Voor de plechtigheid hadden we al uren ellende met die jurken gehad. Diane was woest geweest. Ze had gebeld, ze had bedreigd, ze had gehuild en ze had gevloekt. En nog steeds waren de jurken even oranje.

Hoofdschuddend slaakte Diane een gekwelde zucht. ‘Je lijkt sprekend een pompoen, lieverd,’ zei ze toonloos. Vervolgens kreeg ik een zoen op mijn wang. ‘Tot straks in het koetshuis. Het wordt vast heel leuk.’ Ze knikte lachend alsof het nu vaststond en haastte zich daarna weg om Janie te omhelzen.

Ik miste de rimpeltjes rond Dianes ogen wanneer ze lachte. Mijn moeder had Diane na haar facelift verzorgd, en een paar maanden later had Diane mijn moeder verzorgd tijdens de chemokuur.

Ik stond te kijken naar Diane die een lok haar uit Janies gezicht streek. Ik zou graag willen dat er bij mij dingen werden weggestreken, zodat ik blij kon zijn voor Janie en niet steeds aan Peter zou hoeven denken. Of, mocht ik over Peter heen komen en op iemand anders verliefd worden, aan het feit dat mijn moeder op de bruiloft nooit mijn haar goed kon doen.

Ik voelde een koude hand op mijn schouder.

‘Van?’ zei Peter. ‘Wil je iets voor me doen?’

Ik draaide me om en keek hem aan. Zijn das zat los en het bovenste knoopje van zijn overhemd stond open. Zijn wangen en zijn neus zagen rood, en ik vroeg me af hoe het zou zijn als al deze ademloze opwinding betrekking zou hebben op mij, en niet op Janie.

‘Tuurlijk,’ antwoordde ik zonder hem aan te kijken. Als ik in Peters blauwgrijze ogen zou kijken, zou mijn hart ongetwijfeld breken.

‘Ik weet dat je geniet van de bruiloft, maar...’ Hij zweeg en keek naar Norman, die tegen de bar aan hing en boze woorden van de vrouw achter de bar over zich heen kreeg. ‘Norman zou de kamer in orde brengen. Maar hij is niet...’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Zou jij misschien...’

‘Geen probleem,’ zei ik. Ik hoopte dat niet aan mijn gezicht te zien was dat ik dolblij was om weg te kunnen.

‘Je bent top, Van.’ Hij grijnsde van oor tot oor en klopte me op de rug alsof we samen in een voetbalelftal zaten. ‘Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest.’ Hij gaf me een setje sleutels met een Playboy-bunny met een diamanten oogje eraan. ‘Van Normans auto,’ zei hij met een geërgerde blik. ‘De doos staat op de passagiersstoel. Nadere uitleg overbodig.’ Hij sloeg zijn armen om me heen en liet zijn kin even op mijn blote schouder rusten. ‘Je kunt toch nog wel autorijden?’ Zijn adem was warm. Even hield hij me een eindje van zich af om eens goed te kijken of ik nog wel tot autorijden in staat was.

‘Ja, hoor,’ zei ik met een blik op zijn nieuwe, glimmende trouwring van platina.

‘Dank je wel, Van. Ik sta bij je in het krijt.’ Hij gaf me een kusje op mijn wang en snelde weg. Ik voelde zijn lippen nog op mijn wang toen hij allang weer in de mensenmassa was verdwenen.

Janie en haar vader waren net gaan dansen op ‘Thank Heaven for Little Girls’. Best eng. Ik beschouwde het maar als een teken dat ik beter kon vertrekken. Ik dook de garderobe in en pakte de stola van nepbont die ik als bruidscadeautje van Janie had gekregen, en ontsnapte naar het parkeerterrein.

Ik liep een beetje rond en klikte op de afstandsbediening totdat de lampen van een zilverkleurige BMW oplichtten. Het nummerbord was: LADEZMAN. Rokkenjager...

Toen ik het sleuteltje in het contact had omgedraaid, schalde Michael Bolton uit de speakers van de cd-speler. Ik haalde de cd eruit en gooide die op de achterbank. Vervolgens snuffelde

ik tussen de andere cd's totdat ik er eentje van Boston had gevonden. Ik stopte die in de cd-speler en reed op de tonen van 'More Than a Feeling' achteruit de parkeerplaats af.

Mijn moeder en ik waren stiekeme Boston-fans geweest. We hadden al hun lp's onder haar truien op de bovenste plank van haar klerenkast bewaard, en we luisterden er alleen naar als we echt heel zeker wisten dat er niemand zou langskomen.

Ik scheurde over de grindweg, weg van Kittle House. Met piepende banden draaide ik de weg op. Normans auto had een uitstekende wegligging in de bochten van de Saw Mill River Parkway, en ik legde de afstand tussen Chappaqua en Tarrytown in recordtempo af.

Ik was al vroeg naar Westchester gegaan, en Janie en ik hadden de twee avonden voor de bruiloft doorgebracht in de bruidssuite van een hotel in Tarrytown dat Castle on the Hudson heette. Het was een verschrikking. Ik werd geacht naast haar te zitten in het wellnesscentrum terwijl mijn nagels werden gelakt in de kleur van een zonsondergang, en te luisteren naar echt álles wat Peter en zij tegen elkaar over de bruiloft hadden gezegd. Ik had mijn best gedaan de goede vriendin te zijn die ze verwachtte. Gelukkig was ze zo in alles opgegaan dat ze niet had gemerkt dat ik me ellendig voelde.

'O, Van,' kwetterde ze. Ze wuifde met haar hand met de ongelakte nagels, terwijl het meisje haar best deed de hand stil te houden waarmee ze bezig was. 'Wanneer val jij nu eens voor iemand?'

Mijn maag kromp ineen. Als ik niet heel erg mijn best deed, zou ik er de waarheid nog uit kunnen flappen. Ik dacht aan mijn mond waar de woorden uit zouden komen, per tekstballon een lettergreep, om uiteindelijk de zin te vormen: ik ben verliefd op je verloofde. Ondertussen zou Janie geschokt toekijken.

‘Ik gun je zo dat jij je ook zo voelt,’ ging Janie verder. ‘Dat er maar eentje de Ware is, en dat die van jou is. Toen ik hem die eerste avond bij jou zag, wist ik het meteen. Zulke dingen wéét je gewoon, Van.’

Maar stel dat jij het weet, maar de ander niet? Ik dacht aan alle plaatsvervangers, de vriendjes die ik stiekem had gehad om Peter niet te ontmoedigen. Het vriendje dat een leguaan in zijn kamer had, hoewel dat niet was toegestaan. En het vriendje dat een Mr. Spock-kostuum in de kast had hangen. En het vriendje dat het hele periodiek systeem kon boeren. Het vriendje dat zijn wenkbrauwen plukte en bezwoer dat dat niet het geval was. De schattige vriend die na de studie wilde gaan samenwonen, net op het moment dat het niet zo lekker ging tussen Janie en Peter, en ik dacht dat ik heel misschien eindelijk een kansje maakte. Allemaal verbleekten ze bij Peter. Het was alsof ze niet eens kerels waren. Ze waren van een heel ander soort. Ik voelde niets bij hen. Maar Peter hoefde me alleen maar aan te kijken en er ging van alles door me heen. Ik voelde me mooi, bijzonder, belangrijk en slim. Wanneer hij naar me keek, bestonden alleen wij tweetjes nog.

Ik keek naar Janie, die babbelde over de plannen voor de huwelijksreis. Meteen voelde ik me het belabberdste bruid-meisje annex getuige ooit. Stilletjes nam ik me voor nooit meer aan haar toekomstige echtgenoot te denken, ook al wist ik dat ik me er niet aan zou kunnen houden. Ondertussen was het meisje met mijn nagels bezig, en ik deed mijn best me daarop te concentreren en al het andere uit mijn hoofd te zetten. Steeds die drie haaltjes met het kwastje. Een, twee, drie, mijn duimnagel was goudbruin. Een, twee, drie, de wijsvinger. Een, twee, drie, de middelvinger.

‘Wanneer we jouw bruiloft gaan regelen,’ zei Janie, waardoor ik in de war raakte, ‘kunnen we alles doen wat bij de mijne niet kon.’

Ik kon niets bedenken wat niet was gedaan. Er was een sculptuur van ijs, op elke tafel stonden orchideeën, alles was met uiterste precisie geregeld. Zoals altijd was Janie vergeten dat er een groot verschil bestond tussen de dochter van Charles en Diane Driscoll, en de dochter van Charles en Diane Driscolls huishoudster.

Als ik ooit zou houden van iemand anders dan Janies echtgenoot, zou mijn bruiloft waarschijnlijk worden gehouden op het gemeentehuis, en daarna iets bij Best Western. Misschien zouden er schalen met lauw geworden pasta zijn, of met een beetje uitgedroogde vis met een klonterige saus, dit alles beschenen door waxinelichtjes. Maar zeker geen diner dat werd besloten met drie desserts, en al helemaal niet met een tien man sterke jazzband.

Nadat onze nagels waren gedaan, moest ik met Janie lingerie voor de bruidsnacht uitzoeken.

‘Ik ben zo blij dat jij bij me bent,’ zei ze ademloos terwijl ze de nachtponnen van het rek haalde en ze in mijn armen duwde. ‘Mijn moeder wilde mee, maar dit is niet iets om samen met je moeder te doen! Ik droom al vanaf mijn zevende dat ik met jou inkopen voor de bruiloft zou doen.’ Ze keek me aan. Even dacht ik dat er waterlanders zouden komen, maar ze herstelde zich snel bij het zien van het volgende rek. ‘O, die moeten we nog allemaal bekijken!’

Ze was dolgelukkig. Ik voelde me vreselijk omdat ik me zo vreselijk voelde.

‘Waarom ga je deze niet vast passen?’ Ik loodste haar naar een paskamer. ‘Dan kijk ik naar de andere en breng je de leukste.’

Ik haalde alle nachtponnen in haar maat van het rek en overhandigde ze een voor een over het deurtje. Het waren kleine nachtponnetjes. Ik hield er voor de spiegel eentje voor mezelf. Het leek wel een poppenjurk. Maar goed, Janies taille had ongeveer de omtrek van mijn bovenbeen. We leken uit totaal

ander hout gesneden. Vergeleken met iemand van normaal postuur was ik aan de lange kant, en er konden een paar pondjes af. Maar vergeleken met Janie was ik een dragonder. Zij had mooie botten, ik was rond. Zij was petit, ik was fors. Ik stak een kop boven haar uit. Ze had ook de irritante gewoonte om altijd op ballerina's te lopen. Ze vond het helemaal niet nodig om langer te lijken. Ze legde juist de nadruk op haar kleine gestalte, alsof ze dat wel prima vond. Janie was het soort meisje dat er in een jutezak nog uitzag alsof ze haute couture droeg. Bij mij zou het gewoon een jutezak zijn. Bovendien zou die te kort zijn, en zo strak om mijn borsten en billen spannen dat het ongepast zou zijn.

Ooit kon me dat allemaal niets schelen. Janie was jongensachtig gebouwd, en ik kreeg al jong vrouwelijke vormen. Op de middelbare school keurden de jongens haar geen blik waardig, maar mij liepen ze kwijlend achterna. Maar nu was ze een elegante vrouw geworden. Alles aan haar was klein maar fijn, en bij mij was alles net iets te veel. Zij had prachtig kastanjebruin haar. Het mijne was zwart, en bij het verkeerde licht kreeg het een blauwachtige glans. Na uren in de zon kreeg Janie een mooi kleurtje en wangen met een blosje. Ik werd poepbruin. Als Janie er niet bij was, voelde ik me als ieder ander. Soms zelfs mooi. Maar bij haar in de buurt waren mijn oren te groot, mijn neus te rond en mijn handen te mannelijk. Wanneer ik liep, wreven mijn dijen tegen elkaar. En het was allemaal erger geworden omdat Peter Janie leuk vond.

Janie zag wel iets in een witsatijnen nachtgewaad met een hoge hals en gekruiste banden op de rug, maar toen gaf ik haar een roodsatijnen gevalletje dat was afgezet met zwart kant.

‘Maar Van, dit is toch niets voor een bruidje?’ zei ze, en ze sloeg haar armen om zich heen toen ik even in het pashokje keek. Ze zag er geweldig in uit, en dat wist ze zelf ook. Met haar donkere haar in een rommelige wrong, en het rood en

zwart contrasterend met haar blanke huid, zag ze er zowel koninklijk als sletterig uit. Ze gebruikte mij als smoesje om dat ponnetje aan te schaffen.

‘Je gaat toch aan mijn hoofd zeuren totdat ik het koop, dus kan ik dat net zo goed meteen doen,’ had ze hoofdschuddend gezegd. Met een zucht had ze me aangekeken alsof het allemaal mijn schuld was, maar ze had erbij gelachen.

Ik had me afgevraagd of er in de hel een plaatsje werd vrijgehouden voor jaloerse bruidsmisjes.

Toen ik bij Castle on the Hudson kwam, was ik luidkeels aan het meezingen met ‘Rock and Roll Band’. Maar ik hield mijn mond toen ik eenmaal voor de deur tot stilstand kwam. Ik zette de cd-speler uit en overhandigde Normy’s sleuteltjes aan de parkeerwacht. Vervolgens pakte ik de kartonnen doos van de achterbank. Niemand bood aan die voor me te dragen terwijl ik door de lobby naar de liften liep. De hakken van mijn schoenen klikklakten over het marmer, en een van de oranje handschoenen viel uit mijn tasje. Een piccolo holde erop af en raapte hem voor me op. De portier keek me vuil aan. In dat knaloranje en met de nepbont stola zag ik er vast uit als een goedkoop escortmeisje. Ik popelde om bij de lift te zijn.

Eenmaal in de kamer maakte ik gauw de doos open. Dit moest geen seconde langer duren dan nodig was. Er was een doosje vol rozenblaadjes, er waren naar vanille geurende kaarsen met kristallen kandelaars, een boekje lucifers, en een satijnen banier waarop stond: JUST MARRIED. Pasgetrouwd...

Ik gooide een paar handjes rozenblaadjes over het bed, de vloer en de fauteuil, en ik maakte de banier vast aan de beddenstijlen. Dit had Peter best door het personeel kunnen laten doen.

Ik wist niet goed of ik de kaarsen moest aansteken. Waarschijnlijk ging het erom dat iemand de kamer in orde maakte